

שירים הם לפעמים געגועים...

קהילה / רותי ארטמן בריינדלר

באולם בית-הכנסת "נר-מערב" בו התכנס קהל ישראלי בערב שאורגן בידי ניצן ושאל ברקן, ערב זיכרון החוגג שירת ארבעה משוררים שהלכו לעולמם: נתן יהונתן, אריק לביא, אהוד מנור ועוזי חיטמן

חופים הם לפעמים געגועים לנחל/ראיתי פעם חוף שנחל עזבו, בלב שבור של חול ואבן.../ כתב נתן יהונתן באחד משיריו הידועים ביותר. הרגשה דומה ריחפה באולם בית-הכנסת "נר-מערב" בו התכנס קהל ישראלי בערב שאורגן בידי ניצן ושאל ברקן, ערב זיכרון החוגג שירת ארבעה משוררים שהלכו לעולמם: נתן יהונתן, אריק לביא, אהוד מנור ועוזי חיטמן. ארבעה יוצרים, ארבעה סיגנונות, משירים שעל ברכיהם גדלנו ועד שירים מודרניים שהופיעו באירוויזיון. אין הרבה הרגשות מרטיטות יותר משירה מלוכדת של נשים וגברים היושבים באולם בלוס אנג'לס ושירים בהתרגשות ובהתפעמות שירים המעלים גלי זיכרונות מהארץ ולפעמים דמעה המתגלגלת לה בסתר. בין שיר לשיר קראו אמנים וחברים מתנדבים פרקים נבחרים מקורות חיי המשוררים וכך זכינו להכיר במידת מה את המשורר כאדם ולהבין יותר לעומק את השירים. אחד הסיפורים המדהימים ביותר היה אודות ילדותו הצעירה של אריק לביא שהיה ידוע כטיפוס שאינו נכנע למוסכמות: אמו נטשה אותו בהיותו בו ארבע; היא תלתה שלט על חזהו שלט עם שמו והשאירה אותו בתחנת הרכבת. ארבע שנים התגלגל הילד בין אנשים שונים ובגיל שמונה עלה לארץ, לבדו (!) הליווי המוסיקלי היה פשוט נפלא: טלי תדמור (פסנתר), אמנון חרש (אקורדיון), אמנון בן-מנשה חליל, ופרדי "אשר על הגיטרה". על המסך הוקרנו מילות השירים ואיורים מלאי חיים ליוו כל שיר ושיר. חלפו הימים בהם השירים הוקרנו מתוך דפים הכתובים בכתב יד והמקרין הזיז כל דף כדי שנוכל לראות את הבית הבא... בהפסקה התרחשו שני דברים כמעט בלתי נמנעים בהתכנסות ישראלית-אנגלו-לוסית: הכיבוד הנאה נעלם כלא היה תוך שבע וחצי דקות; וקריאות "מה נשמע" ו"מזמן לא ראינו אתכם" ו"אנחנו מוכרחים להיפגש" הידהדו באולם. בסוף, ביציאה אל הרוח הצוננת שנשבה באותו ערב, לקחנו אתנו חמימות נעימה והרגשת חברותא. יישר כוח לשאל וניצן, לשולה מהנהלת "נר-מערב", לנגנים, לזמרים ולכל המתנדבים!

רותי ארטמן-בריינדלר